

Szomorú emlék.

Idei forrástisztításunkat október havára terveztük, az idő kellemes volt, az eső nem esett, néha még a napocska is előbújt. A karbantartásról szóló beharangozó anyagot nem csak levélben küldtük szét, hanem a helyszínen is kiragasztottuk, jó egy hónappal a program előtt. Kis családommal szombat reggel összeköltünk és tíz óra magasságában kivonultunk a Petőfi-forráshoz. Szomorúan konstatáltuk, hogy gyakorlatilag senki nem jött el segíteni. Egyedül Gergő barátomról tudtuk, hogy ott lesz, szintén magával hozva az egész családot. Nem sokkal utánunk megérkeztek, sajnos a gyermekek koruknál fogva nem sokáig bírták, emiatt mindössze ketten maradtunk..

Mit tegyünk? Menjünk haza vagy dolgozzunk? Minden lelkesedésünk elszállt, de nagy nehezen mégis nekiláttunk a tennivalóknak. Gergő rendezgette a bokrok környezetét, én kaszával a kezemben ritkítottam a gatz. Munka közben a szemeteket kidobáltuk a forráshoz vezető útra, gondolván, majd a végén összeszedjük és zsákba rakjuk a mindenféle nem odaillő tárgyat.

Természetesen az emberek egymás után érkeztek a vízhez, hogy magukhoz vegyék drága kincsét. Az itt-ott heverő szemetekről tulajdonképpen nem vettek tudomást. Volt, aki szalamoszva kikerülte a műanyag flakonokat, volt, aki nemes egyszerűséggel belerúgott és továbbállt. Felháborító és vérlázító élmény volt, de mivel nem akartunk szerepelni a hétfői Kétfény című műsorban, nevelési céllal nem használtuk szerszámainkat...

Olykor meg-megállva néztük az eseményeket és egyre csökkent a munkakedvünk. Dél tájékán abba is hagytuk a gazolást, szemétszedést, pedig bőven lett volna mit csinálni.

Azon elméltünk, hogy van-e értelme csinálni ezt a karitatív munkát, úgy, hogy az idejárom emberek legtöbbje semminemű segítséget nem nyújt, pedig elsősorban Nekik takarítjuk a forrás környékét. Gondoltunk arra, hogy kiszedjük az általunk elhelyezett táblákat, sőt odaviszünk egy konténernyi szemetet és kiborítjuk oda, hátha ez már zavarja a vízért sorban állókat. Mostanra már ebben sem vagyunk biztosak.

Mi kell még ahhoz, hogy a valóban nem túl kecsegtető programon mégis részt vállaljanak a forráshoz rendszeresen érkező emberek is, ne csak a barátok. Egy évben két nap közhasznú munka, még nem a világ, vagy mégis.

A mi kis csapatunk az elmúlt három évben kialakította a murvás utat, hogy ne a sárban tapicskoljanak a forráshoz érkezők, padot helyezt el, fákat-bokrokat ültetett, vízelvezető árkot ásott, két turistaútvonalat kapcsolt a Petőfi-forráshoz. Elértük, hogy alkalmanként ne kétkonténernyi szemetet keljen összeszedni.

Ennek ellenére úgy látszik, hogy a segítségnyújtás nem nő, hanem folyamatosan csökken, illetve a fentiek alapján megszűnt. Ha mi nem végezzük el eme munkákat mi lesz itt, meddig marad szép a forrás környéke? Jó kérdések, válasz nincs rá. A rossz élményeink ellenére, arra a következtetésre jutottunk, hogy csinálni kell. Nem az emberekért, mert velük nincs mit tenni, hanem magáért a forrásért, hisz alapvető célunk a természeti kincsek megóvása, bár szóbeli köszönetet a forrás víztől nem kaphatunk, de tudjuk, hogy jót cselekszünk vele és bízunk a természet erejében, amely ha nem is szavakkal, de érezhető jelekkel tudomásunkra hozza, hogy köszöni szépen a sok munkát.

„A természet továbbra is él-hal érted, hát te is tegyél valamit érte, hogy gyermekeidnek maradjon benne része”

Dobos Csaba